

e mostani évben ünneplő hangok, melyek igazoló szózatot mondtak a fel nem ismert író kecskeméti sírja felett. Kisfaludy Károlynak már életében megadatott az elismerés és hódolat. Ehhez hozzá mi semmit sem tehetünk. Bár Kisfaludy Károly és Katona József életsorsa az irodalmi siker és az írói nagyság külön utakon való járására figyelmeztet, a regényírói fantázia egygyé forrasztotta e kettőt, hogy a «mégis megmozdult» magyar élet egy szemrehányó arcra tekinthessen, ha a kötelességtudat szava elhalkul benne. A siker és a nagyság ez ellentett valóságait, Kisfaludy és Katona írói egyéniségét most is szívesen látjuk egynek, szimbolumaként az irodalmi idők óhajtott teljességének.

Kerecsényi Dezső.

VÁRÓHEGY,

*Őrhegynek hívták. Soha ne feledd.
Őrt állott magyar Nagyenyed felett.*

*Tavaszi páróját, őszkor a ködöt
Merőn figyelte s híven őrködött.*

*Fölsillant rá a tündöklő Maros,
Rásötétült az égbolt, viharos,*

*Nap izzasztotta, hűsítette hold,
De őrködése lankadatlan volt.*

*És egyszer, mégis... Átok volt? Varázs?
Poklok farsangja? Kígyó-harapás:*

*Lehullt a nap és megszakadt a dal,
Ott a város, de jaj, már nem magyar.*

*S ott áll a hegy is. Süti nap heve,
De Váróhegy lett most már a neve.*

*Tél zuzmarázza, zörgeti a nyár,
Ő árva posztján lankadatlan vár.*

*Ibolyaszínnel a tavasz szegi,
Aranysárgába ősz öltözteti,*

*Hó fujja be a messzi utakat,
Ő vár s a szíve majd hogy megszakad. —*

*Őrhegynek hívták. — Áll Enyed felett.
Most Váróhegynek hívják. Ne feledd.*

Illyés János.